

פתיחה:

עם הגיענו ל- 105 שנות דגניה, החלטנו להקדיש את מלא תשומת הלב לאדמה ולמרחבים בהם אנו חיים.

ככל שעוברות השנים, ואנחנו חיים את השינויים וההתאמות למציאות שבתוכה אנו קיימים, דגניה - מצד אחד מהדקת את הקשר לאדמה, ומהצד השני - משדרגת את עצמה כבית רב דורי ומשמעותי.

... בעקבות המפגש של חלוצי הקומונה החדרתית עם קשיי אנשי ביל"ו שכבר בארץ, מתאר יוסף ברץ את התובנות שלהם:

"... על כל הספקות האלו היתה בפינו תשובה אחת: הכוח המאחד, הקולקטיב, הוא שינצח. היחיד עלול לכרוע תחת נטל החיים הקשים, ביחוד בתנאים המיוחדים של ארץ ישראל - אבל חיים משותפים ועבודה משותפת יתנו לנו כוח לעמוד נגד הזרם הסוחף למדרון. עזרה הדדית זו היתה ההנחה הראשונה והעיקרית, יסוד ושורש לעבודה ולהצלחה. בחיים המשותפים ראינו את הדרך ליצירת מסכת חיים חברתיים צודקים. בקבוצה רצינו לראות את המשפחה".

מתוך: כפר על גדות הירדן (עמ' 47), יוסף ברץ.

וכך כתבו הראשונים:

"בכ"ה תשרי תרע"א, 28 באוקטובר 1910, באנו עשרה חברים ושתי חברות לאום-ג'וני...

ניגשנו להקים ישוב עצמאי של פועלים עבריים, על אדמת הלאום. ישוב שיתופי ללא מנצלים ומנוצלים –

קומונה!"

ברכה לדגניה ליום הולדת 105

דגניה שלנו היא המקום בו סבא שמריהו וסבתא דינה (שמרדינה) בחרו להקים את ביתם בתחילת שנות ה-20 של המאה הקודמת ובו סבא היה ממקימי ענף הבנות, הקים את הארכיון ואת עיתון כנרות שלימים הפך לעיתון בעמק וברמה וסבתא לימדה עברית דורות רבים של צעירים וצעירים פחות.

דגניה שלנו היא המקום בו סבא מאיר נולד, המשיך את מסורת העבודה בבנות, ביצע מספר תפקידים ציבוריים וממלכתיים ובה בחר לבנות את ביתו עם סבתא ציפורה.

דגניה שלנו היא ישוב ירוק, פינה שלווה ונעימה, של יופי וחום ליד הכנרת אליה שמחנו לחזור לאחר נדודים בארץ ובעולם.

לכבוד יום הולדתה ה-105 אנחנו מאחלים לדגניה:

שתמשיך להיות בית חם לבניה, חבריה ותושביה ושתמשיך להיות פנינה של יופי על גדות הירדן והכנרת.

שתמשיך להיות צעירה ולדעת להשתנות ולהתאים את אורח חייה לעולם המשתנה לצד שימור המורשת שלה.

מאחלים לדגניה שהחברים בה יהיו חברים של ממש ולא רק חברי אגודה ושנשכיל לשמר את הרוח ואת התרבות שלנו.

שנמשיך לחזק את המערכת הכלכלית שלנו על מנת שתאפשר לחברי דגניה רווחה ותעסוקה איכותית ומתגמלת בתחומי החקלאות, התעשייה, התיירות והטכנולוגיה.

מ ז ל ט ו ב !!

נטע, עילי, אלה ואברהם ברהון

....

הדגניתיים, יודעים מה טוב להם, מתוך החיים עצמם ולא בתיאוריה.
מראשית דרכם ידעו לעמוד על שלהם מתוך דעתנות, אך עם נסיון.
זהו קטע ממכתב כועס לארתור רופין, סביב ויכוח על גודל האורווה.
שימו לב לסגנון:

... "נניח שהם המומחים. הם אומרים שאצלם נבנו האורוות על 8.5 מטר, וגם בגרמניה
בונים ככה, ולכן לא צריך בדגניה לשנות מהמנהג. אולם הלא כל זה אצלם רק על פי
התורה וההלכה, ואנו איננו "מומחים", רק עובדים בעצמנו, והכל ידוע לנו מהמעשה
ומנסיון. זוהי הסבה שאצל ה"מומחים" זה רק לוקסוס, ואצלנו - אם להתבטא ככה - זוהי
שאלת החיים. כי אין לנו סוסים השקטים והנוחים מטבעם, רק פרדות שאפשר על ידן
להרג או להנזק אם אינן באורווה בנויה כראוי וכצריך.

בכלל נעירכם, שהרבה יותר נעים היה לנו, לו כלל לא שאלתם את חוות דעתנו ועשיתם
לפי דעתכם, במקום ששואלים אתם אותנו הרבה פעמים ולא ממלאים אחרי דעתנו אף
פעם...

בשם הקבוצה,

ישראל בלוך"

מתוך: ראשית. (עמ' 23).